

„A mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott értünk.” Ez az örömhír és a központi üzenet: benne van nagypéntek és húsvét.

Krisztus „húsvéti bárány”. Az első páska (a kivonulás) idején az angyal a bárány vérét kereste, és ha ott volt, akkor nem haltak meg, akik a házban voltak. Ez volt az egyetlen út a megmenekülésre. Ez előkép Krisztusra, aki az egyetlen út a mi megmenekülésünkre, az örök haláltól, a kárhozattól.

Krisztus a mi húsvéti bárányunk. A miénk is (pogányoké). A zsidók a páskaünnepen és az engesztelési ünnepen átélhették, hogy egy báránynak kell meghalnia az ő bűneik miatt – és nekik is emlékezniük kellett rá, hogy ez csak előkép, mert „Isten gondoskodik az áldozati bárányról”. Krisztusban gondoskodott róla: Ő „Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét”.

Megáldoztatott. Ő az Isten által adott, és egyetlen érvényes áldozat, amit Isten elfogad. Vállalta az Atyának való engedelmességből, és végig is vitte. Tudta előre, mivel jár, ezért kérte, hogy „távozzék el tőlem ez a pohár”. – „Nem nyitotta meg a száját”, nem szólt semmit a maga védelmében, de imádkozott azokért, akik keresztre feszítették: „nem tudják, mit cselekszenek”.

Értünk áldoztatott meg: azért, hogy nekünk ne kelljen azt elszenvednünk, amit érdemlünk, hanem örök életünk legyen Istennel. „Húsvéti bárány”, aki nemcsak meghalt, de fel is támadt, ezért nemcsak a bűneinktől szabadulhattunk meg, hanem Ő valóban örök életet is adott: az Ő feltámadása az út arra, hogy mi is feltámadjunk örök életre. – Isten tette meg a lépést azért, hogy mi el ne vesszünk – ha hiszünk benne. Ezért mondhatjuk, hogy „érted tette” annak is, aki még nem hisz, mert ez az evangélium, aminek a hallásából hit támadhat benne.

„Tisztítsátok el a régi kovászt.” Ezt kellett tenni a páskaünnep előtt is: a páskaünnepel kezdődött a „kovásztalan hét” (2Móz 12,6.18). A kivonulás idején a sietség miatt nem tehettek kovászt a kenyérbe. Később, amikor ebből ünnep lett, ez már az emlékezést szolgálta: hogyan szabadított meg Isten. Nekünk pedig lelki értelemben szól: Isten megszabadított, ezért tegyük le a régit, a tisztátalanságot, mert Isten új, tiszta életet akar adni.

A régi kovász: a „régí”, Isten nélküli életünkből magunkkal hozott bűneink. Nem arról van szó, hogy „nem vigyáztam, engedtem a kísértésnek, elbuktam”. Arról van szó, amikor a megtért hívő folyamatosan benne él valamilyen bűnben.

A korinthusiak „nem jól dicsekedtek”. Büszkék voltak arra, hogy kiváló tanítói vannak (Pál, Apollós...), ezért magukat is bölcs, érett keresztyéneknek tartották (4,8.10). Büszkék voltak a kegyelmi ajándékaikra is – Pál is hálát ad ezekért az ajándékokért. De jelen volt „egy kis kovász”, az, hogy „valaki atyjának feleségével él”. Egy gyülekezeti tag bűnben él, és ha hagyják, ez fogja tönkretenni az egész gyülekezetet. „Ti kovásztalanok vagytok” – és mi is, mert Krisztus feláldoztatott értünk. Megtisztított a bűneinktől. Megszabadított, hogy ne a bűn uralkodjon rajtunk. Ne a régi természetünk irányítson minket. Ne a régi gondolkodásmódunk szerint éljünk. Ne mi magunk legyünk a legfontosabbak magunknak. Nemcsak megszabadított, de meg is őriz, hogy benne maradjunk. Megmutatja, mi az, ami nem tiszta, és világossá teszi, hogy nem lehet Krisztusban és a bűnben is egyszerre megmaradni. Rámutat a keresztre, ahol megszabadulhatunk, elhagyhatjuk a bűnt. Hitet ad, hogy vele győzhetünk a bűneink felett, akármilyen mélyen rögződtek is belénk. És ha elesünk is, nem fogunk „menetrend szerint” elesni.

Az, aki a gyülekezetben bűnben élt, szintén megtért hívő volt, de nehezére esett letenni egy régi bűnös kapcsolatát. Ha a testvérek között ilyet látunk, imádkozunk érte, szólunk neki, próbálunk segíteni, hogy visszatérjen a jó útra – mert ő is „kovásztalan”, Krisztus megtisztította, nem élhet együtt a „kovással” (a bűnnel). De az ő visszatérése nincs a hatalmunkban. Lehet, hogy el kell engednünk egy időre.

„Krisztus megáldoztatott érettünk...” – Ő új életet adott, és ez az élet tiszta, és ez az örök élet. Ha benne vagyunk (Ő elhívott), nem élhetünk bűnben (Jn 8,12; 1Jn 5,18). „Ne régi kovással ünnepeljünk” – ünnepelünk, mert abból az ünnepből élünk, amelyen Krisztus megáldoztatott. Ott, a keresztnél valóban le kell és le lehet tenni minden régi kovászt, és tisztaságban és igazságban folytathatjuk életünket.

1Kor 15,3–4

Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. Eltemették, és – ugyancsak az Írások szerint – feltámadt a harmadik napon.